

eller ikke — det, jeg her foreslaar, vil altid faae sin store Betydning. Naar jeg siger, at det vil faae sin store Betydning under de Forhold, jeg nærmere har søgt at skildre, vil jeg udtrykkelig være mig imod, at jeg overhovedet tror, at Kjøbenhavn i længere Tid kan forsvares ved en saadan Fæltbefæstning. Det kan den selvfølgelig ikke. Der kan kun være Tale om et kortere Tidsrum. Det forekommer mig, at man i ethvert Fald skylder den danske Hær saa Meget, at man søger at skaffe den ikke altfor fortvivlede Vilkaar at kæmpe under, saa længe den ikke faar en Fæstning at støtte sig til. Jeg tror derfor, at det er et Forslag, som Enhver vil kunne gaa ind paa, hvad enten han er Tilhænger af Sø- eller Landbefæstningen om Kjøbenhavn eller ikke. Enhver, der blot har en Følelse af, at Danmarks Hovedstad har en saadan Betydning, at der vil Kampen komme til at staa, naar vi ikke netop skulle begynde en Krig under det særdeles heldige Tilfælde, at vi ere allierede med en stor Sømagt, som gjør, at vi ere Herrer over Farvandet — men at i alle andre Tilfælde vil efter al menneskelig Sandsynlighed Kampen komme til at staa først om Sjælland og siden om Kjøbenhavn — Enhver, som har denne Følelse af Kjøbenhavns Betydning, maa kunne gaa med til dette Forslag, ligegyldig hvorledes han end stiller sig til det store Spørgsmaal om Kjøbenhavns Befæstning eller ikke. Hertil skal jeg indskrænke mig med Hensyn til dette Punkt. — Med Hensyn til IV. Nr. 6. under § 26 er det et Forslag, som er vidtløstigt omtalt i Bemærkningerne, og som jeg derfor ikke nærmere skal gaa ind paa. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 7 vil jeg sige, at det slutter sig til et Forslag, som nylig er forelagt her i Thinget og som er gaaet over til Behandling i et Udvalg. Da det dreier sig om et temmelig stort Spørgsmaal, som i Øvrigt har meget stor Betydning for Hærens Garnisoneringsforhold her i Kjøbenhavn, er der ingen Grund til at antage, at det vil finde sin Afslutning i en nærmere Fremtid. Derfor hører det ogsaa til dem, som jeg vil tillade mig at stille Forslag om, at tage tilbage. Jeg kan derfor slutte med den Bemærkning, at efter de Forandringer, som jeg her har antydet, vil den Hovedsum, der ved dette Forslag bevilges til Krigsministeriet, blive nedsat med omtrent 2 Millioner Kr., saa at der kun vil blive Noget over 5 Millioner tilbage. Jeg kan kun slutte med indtrængende at anbefale det til alvorlig Overveielse, om det dog ikke, uagtet denne Sum er saa meget større end den, der i tidligere Aar er givet paa § 26, skulde være

rigtigt at gaa til at bevilge denne Sum i Aar.

Formanden: For saa vidt ingen flere af de andre Miniistre ønske Ordet (Ophold), skal jeg give Ordet til Ordføreren for tidligere Finansudvalg, det ærede 5te Medlem for 2den Kreds.

Schlegel: Det Finanslovsforslag, der er forelagt for os, kommer til os under saa særegne Forhold, at jeg finder Anledning til som Indledning blot at gjøre et Par Bemærkninger for at bidrage Mit til at værne den Retning af Landsstinget, hvortil jeg har sluttet mig, mod de Bebrejdelser, som hyppig ere rettede mod os; de ere ganske vist baade kraftig og, jeg tror, afgjørende imødegaaede, men de dukke uaflabelig op imod os, og det forekommer mig derfor, at vi burde heller ikke tie stille til dem, men gjøre Vort til, at det kan staa klart, at vi i alt Fald mene ikke at have Skylden for de Forhold, der foreligge, og saa maa Andre, der staa udenfor Striden, dømme om os. Det er tidt og ogsaa fornylig blevet gjort gjældende, at denne Strid om Finansloven for indeværende Aar, som ikke blev endelig vedtagen her i Rigsdagen, idet Regjeringen paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Thingene nødtes til selv at tage Bestemmelse om, hvilke Udgifter der skulde bevilges, at denne ulykkefulde Strid var begrundet i Landsstingets Optræden. Man har anført i saa Henseende, at vi forkastede den midlertidige Lov, som nu i saa mange Aar havde været en Nødhjælp, og at man ikke gjorde, hvad man kunde, for at vedtage den Finanslov, som blev budt os af det andet Thing, og som det fandt saa tilfredsstillende efter sin Opfatning. Jeg skal kun — og jeg skal gjøre det saa kort som mulig — bemærke eller gjentage, at vi allerede Aaret i Forveien, saa bestemt som det var muligt, havde tilkjendegivet det andet Thing, at vi ikke vilde have denne midlertidige Lov. Vi vilde ikke have den, fordi denne langtrukne Behandling af Finansloven var ødelæggende for vort hele konstitutionelle Liv, var ødelæggende for Statens Regjering og var for Repræsentationen til Hinder for, at Mænd fra Provindserne kunde deltage i Rigsdagens Virksomhed, fordi det var umuligt at forbinde denne med det Erhverv, som de fleste Mænd, der ellers ere i Stand til at virke, have, saa at hele Repræsentationen ellers tilsidt vilde synke ned til kun at blive besat med Fjolf, der udelukkende levede af Politik. Vi havde, som sagt, ud-